

I sidste del af paragraffen havde bureauet foreslået bestemmelser om, at det ved den nationale lovgivning skulle fastsættes, at sådant rørligt eller urørligt gods, som var uundværligt for, at arbejdsgivernes og arbejdernes organisationer kunne fungere normalt, ikke skulle kunne beslaglægges. Komitéen vedtog imidlertid at stryge denne bestemmelse, men vedtog samtidig på forslag af arbejdergruppen en resolution, hvori man anmodede styrelsesrådet om at instruere arbejdsbureauet om at underkaste spørgsmålet et indgående studium.

§ 8 i bureauets udkast drejede sig om kontrol med overholdelsen af kollektive aftaler. Bureauet havde her foreslået, at hvis parterne ikke selv traf bestemmelser om en sådan kontrol, skulle enten arbejdsinspektører eller et inspektorat ad hoc have fuldmagt til at føre denne kontrol. På forslag fra arbejdergruppen blev denne bestemmelse imidlertid ændret til, at kontrollen i givet fald skulle føres af de organer, som i hvert land eksisterer med dette formål for øje, eller af institutioner oprettet ad hoc.

På forslag af den cubanske regeringsrepræsentant vedtog komitéen en resolution vedrørende udløb af enkeltmands-kontrakter, hvori man anmodede styrelsesrådet om at instruere arbejdsbureauet om at foretage et omfattende studium af dette spørgsmål.

Komitéen behandlede derefter det under 4 nævnte *spørgsmål om frivillig mægling og voldgift*.

Den indiske regeringsrepræsentant foreslog, at ordet: „frivillig“ skulle udelades overalt, hvor det forekom i den af bureauet foreslåede tekst. Begrundelsen herfor var den, at den tvungne mæglings- og voldgifts-procedure, som allerede nu findes i visse lande, ikke burde afskaffes. Komitéen forkastede dette ændringsforslag med stor majoritet, men vedtog samtidig at udtale, at „de af bureauet foreslåede bestemmelser ikke havde til formål at dække alle forekommende former af mægling og voldgift, men alene at fremme frivillig mægling og voldgift“. Ved sin behandling af de foreslåede bestemmelser tog komitéen derfor på ingen måde andre systemer for afgørelse af arbejdsstridigheder i betragtning.

Til flere af de i bureauets tekst foreslåede syv paragraffer blev der særlig fra arbejds-giverside stillet ændringsforslag, hvorved bestemmelsernes udformning blev gjort mere smidig. Disse ændringsforslag blev vedtaget af komitéen.

Bureauet havde i § 3 foreslået en bestemmelse om, at mæglingsproceduren skulle kunne bringes til anvendelse enten ex officio af mæglingsinstitutionen eller på initiativ af en af parterne i arbejdsstriden. Arbejdsgivergruppen foreslog heroverfor, at bestemmelsen om, at mæglingsproceduren kunne bringes til anvendelse ex officio af mæglingsinstitutionen, blev udeladt, idet bestemmelsen ikke var i overensstemmelse med frivillig mæglings natur. Arbejdergruppen hævdede imidlertid, at man måtte tage hensyn til, at der kunne være en almindelig samfundsinteresse forbundet med at bringe mæglingsproceduren i anvendelse, og dette synspunkt blev understøttet af nogle regeringsrepræsentanter, idet de henviste til, at netop fordi mæglingen var frivillig, var det nødvendigt at skabe en effektiv mulighed for at tage mæglingsproceduren i brug. Arbejdsgivergruppens ændringsforslag blev forkastet.

Som tilføjelse til afsnittet om frivillig voldgift foreslog arbejdergruppen en bestemmelse om, at det udtrykkelig skulle være forbudt at bringe en afsagt voldgiftskendelse ind for de almindelige domstole. Ved dette forslag ville man undgå, at gennemførelsen af den afsagte kendelse blev forsinket.

Komitéens behandling af dette spørgsmål viste imidlertid, at der var juridiske vanskeligheder forbundet med at antage arbejdergruppens forslag, særlig i lande, i hvilke